

Pondělí, 25. dubna 2016 / prof. MUDr. Rajko Doleček, Dr.Cs.

Mezinárodní Trestní Tribunal pro válečné zločiny v Bosně a Hercegovině (ICTY), dříve

Pro své politické zaměření, dvojakost měřítek, apriorní stanovení viny, chybění presumpce nevin, nekonečné držení ve „vyšetřovací vazbě“ některých vězňů (například srbský profesor Šešelj téměř 12 let bez rozsudku!), se ICTY v Haagu tomu „klokanímu soudu“ skutečně v něčem podobá. Při vzniku ICTY byl nicméně vyloučen trest smrti. Zde možno připomenout, že *zatím* zemřelo 13 vězněných Srbů v zařízeních ICTY. Několik jich zemřelo nebo tč. několik umírá na zhoubné nádory. Srbský předák Sima Drljača byl dokonce zavražděn (1997) při zatykání vojáky „elitní jednotky SAS“ v Bosně

Dr. Radovana Karadžiće osobně znám, naposledy jsme se viděli v dubnu 2014, když jsem navštívil v Scheveningenu (Haag) vězněného generála Mladiće. Tehdy jsem se tam seznámil i s Goranem Hadžićem, bývalým prezidentem Republiky Srbská Krajina. Bylo to zvláštní setkání s třemi muži, kteří doslova zachránili srbský lid před novou, ale skutečnou, genocidou, v Bosně a Hercegovině (BaH) a v Chorvatsku, kterou Srbové prodělali v minulosti už za války 1941-45 od chorvatských ustašovců a části bosensko-hercegovských Muslimů v tehdejším tzv. Nezávislém Státě Chorvatsko. Jednalo se tehdy o mnoho set tisíc povražděných a oloupených Srbů.

Dr.Karadžić měl radost, že jsem si zapamatoval, co mi řekl, když jsem ho 29.září 1996, jako prezidenta Republiky Srbské (BaH), navštívil se svou paní Dobrou v Pale, jako předseda Českého nadačního fondu přátel Srbů a Černohorců. Bylo to v době základního, dalo by se říci trestuhodného počínání Západu i jeho médií v souvislosti s děním v někdejší Jugoslávii, kdy platila jeho úplná jednostrannost a systém dvojího měřítko, svalování viny ze všeho pouze na srbskou stranu a při tom nikdo nebyl zcela bez viny v tamní občansko-etnicko-náboženské válce, v nemalé míře podporované Západem (např.Německem). Tehdy mi Radovan v Pale řekl :-**„Je neuvěřitelné jak nás západní media vylicila v absolutně jednostranných, tendenčních zprávách - z neznalosti a za peníze.**

A po pravdě řečeno, to zabíjení začala muslimsko-chorvatská tlupa, která 1.března 1992 (tedy ještě před odtržením Muslimů-Bosňanů a bosenských Chorvatů z Jugoslávie, které se uskutečnilo až 6.dubna 1992) přepadla u starého pravoslavného kostela v Sarajevu srbskou svatbu, zabila starého svata (ženichova otce ?), těžce zranila kněze, střílela na svatební srbský prapor. V Sarajevu se začaly stavět barikády. Karadžić tehdy velmi pomohl uklidnit situaci.

Když jsme se v Scheveningenu s Karadžićem loučili, řekl mi asi toto: - **„Prosím tě, přečti si znova moji proklamaci Muslimům v Bosně v roce 1992, kdy jsem jim připomínal, že jsme přece bratři stejné krve, že se nesmíme nechat kvůli tomu, že jsme jiné víry, mezinárodním ZLEM vmanévrovat do války proti sobě...“**

Tu bratrskou proklamaci jsem si znova přečetl, vždyť jsem o ni i psal v jedné ze svých knih, kde jsem ji doslova citoval. Je skutečně krásná.

Rozsudek nad Dr. Radovanem Karadžićem si nutno podrobně prostudovat, než se o něm začne diskutovat.. Zločiny se děly, znova podotýkám, že nikdo nebyl zcela bez viny. Jedna věc tam v rozsudku (jak jsem ho slyšel rozhlasem) jaksi nesedí. Při sdělení údajů o údajně 8 000 povražděných mužích a chlapcích, Muslimech - Bosňanech kolem Srebrenici v červenci 1995, kteří byli údajně zavražděni - popraveni, zřejmě z „velitelské viny“ prezidenta Dr. Karadžiće, to hrozné číslo je ale svým způsobem zcela sporné. Řada těch mrtvých totiž padla jako ozbrojení příslušníci 28. muslimské divize ze Srebrenici, kteří se nevzdali, v těch dnech v bojích stále ještě trvající občansko-etnicko-náboženské války, když se probíjeli ze Srebrenici těch 60-65 km do Tuzly. A o mrtvých v bojích se v souvislosti s těmi údaji o 8 000 vůbec nikdo nezmiňuje, jako by v bojích nikdo nezahynul. **Číslo v bojích padlých členů 28. divize** udával v té době v BaH přítomný např. švédský diplomat Carl Bildt do 4 000, podobné číslo předpokládal i západní vojenský znalec Richard Butler. Každý zabítý, popravený zajatec představuje zločin. Ale háček je v tom, že ICTY chce trestat jenom jednu, tedy srbskou stranu, jako by stejný nebo podobný zločin bosenského (muslimského) nebo chorvatského vojska, nebo kosovsko-albánských teroristů nebyl trestuhodným. a při tom Bosenské velení nešetří velikými čísly a ICTY je v tom podporuje, i kvůli tomu, aby se mohlo mluvit o genocidě, vymýšlí se různé teorie, například i to jak jsem slyšel, že vdovy po padlých. Muslimech nemohou (nesmí ?) mít už děti, tím že vzniká genocida (!?).

A tady se ICTY dopustil řady svým způsobem nesprávných, trapných rozhodnutí, do nebe volajících zcela dvojíých měřítek. Stačí několik příkladů. Za občansko-etnicko-náboženské války v BaH proslul svou krutostí muslimský velitel 28. divize v Srebrenici Nasir ORIĆ a také vychloubáním jak byli vražděni jeho srbsští zajatci (někdy je nechával i „vyhazovat do povětří“ výbušninami, jindy podřezávat). Psala o tom dost i západní média. Byl chvíli i vězněn, pak ho propustili. Velitel chorvatského vojska za operace Bouře a Záblesk v srpnu 1995 generál Ante GOTOVINA, byl nejdříve odsouzen na 24 let vězení, pak ho najednou ICTY propustilo, jako nevinného, i když pod jeho velením bylo z Chorvatska vyhnáno a oloupeno hodně přes 200 000 tamních Srbů a přes 1 000 jich bylo při tom zavražděno. Gotovina neměl „velitelskou odpovědnost,“? A jak je možné, že skutečného zabijáka z UÇK Ramuše HARADINAJE, nechali v klidu opakovaně odejít po celkem nedlouhém uvěznění. Paní Carla del Ponte, jako hlavní prokurátorka ICTY, psala ve své „tlusté knížce“ , kterou mám (v srbském překladu „Paní žalobkyně“), nejen o Haradinajovi a dalších zabijácích, ale dokonce i o Hashimu Thacim, nynějším novopeceném prezidentovi Kosova, a o jeho zločinech. Psala i o zločinech Srbů.

Ale nikdo z oficiálního Západu nekritizoval ničení, vylupování a vyvražďování srbských vesnic východní Bosny, v širokém okolí Srebrrenici, kde bylo povražďeno až několik tisíc srbských obyvatel. Některými takto zničenými vesnicemi se i projel, jako „prezident“ českého nadačního fondu přátel Srbů a Černohorců“. Když vystupoval jako svědek francouzský general P. Morillon při soudu s bývalým prezidentem Miloševićem a když se ho zeptali, proč Srbové zabíjeli Bosňany-Muslimy, odpověděl jednoznačně, že z pomsty za své vyvrácené, oloupené a vyvražďené vesnice. Tehdy to vyvolalo doslova zuřivou odezvu přítomných Muslimů...

A když se k tomu přidá to, co říkal Muslimský předák ze Srebrrenici Hakija Meholjić a co nedávno prohlásila i bývalá prezidentka Republiky Srbské (BaH) paní B.Plavšićová, že prezident Clinton v 1993 prý navrhoval Aliji Izetbegovićovi, prezidentovi bosenských Muslimů, aby pustil do Srebrrenici Srby, kteří tam zabijí 5 000 Muslimů a pak do toho Amerika USA vojensky zasáhne. Izetbegović to prý podle Meholjiće odmítl, vyšel o tom i článek v sarajevském časopise Dani („5000 bosenských hlav za vojenskou intervenci“, 22.června 1998). O trapné situaci v Srebrrenici a o vládě bosnsko-muslimské tamní mafie (včetně Oriće) psal další významný Srebrrenický předák Ibran Mustafić (Die Junge Welt, 27-28.července 1996). Možno ještě doplnit tím, že necelý měsíc před pádem Srebrrenici do srbských rukou odvolali Oriće a další tamní významné funkcionáře do Sarajeva.

Diskuse o tom, co se skutečně dělo v Srebrrenici, kolik kde Bosňanů zahynulo a kdo je zabil (a kolik jich se mezi sebou, a nemálo zlikvidovalo, jak hlásil Ibran Mustavić) a kdo napáchal víc zločinů se zřejmě veřejnost bude postupně dovídat, jen aby ICTY nemlžila. Sám Ibran Mustafić přežil v Srebrrenici dva atentáty, jeden z nich sotva přežil. Tady na konec ještě poznámka, že se řada významných dokumentů z války v BaH a na Kosovu a Metohiji jaksi v ICTY ztratila.